

KABINET VAN DEN EERSTE-MINISTER

PENSIOENSTELSEL DER MIJNWERKERS

Koninklijk besluit dd. 30 Maart 1936 tot wijziging en aanvulling van sommige bepalingen van de wet dd. 1 Augustus 1930, betreffende het pensioenstelsel der mijnwerkers.

VOORDRACHT AAN DEN KONING

Sire,

Bij de besluitwetten van 22 December 1934, 30 Januari en 28 Februari 1935, n^{rs} 48, 86 en 119, werd de wetgeving betreffende de pensioenen der mijnwerkers gewijzigd en aangevuld.

De maatregelen genomen bij deze besluiten hadden terzelfder tijd als doel:

1° te voorzien in den moeilijken financieelen toestand, door de economische crisis aan het Nationaal Pensioenfonds der mijnwerkers veroorzaakt, organisme dat onder den waarborg staat van het Rijk;

2° sommige bepalingen van bedoelde wetgeving te wijzigen ten einde een juister en billijker toestand te verzekeren aan verscheidene categorieën van de verzekeringsplichtigen, namelijk aan de ondergrondse arbeiders en aan de weduwen.

De bepalingen van dit besluit, alhoewel ze toestanden verhelpen die men als verkeer mag bestempelen, verbeteren het lot van zekeren categorieën van verzekeringsplichtigen en door een grooter nauwkeurigheid aan de teksten te geven, vormen ze een noodig erkende terechtwijziging; in hun geheel zullen zij toelaten de huidige lasten te verminderen.

De beteekenis van elk dezer bepalingen wordt aangeduid in de volgende uiteenzettingen.

* * *

De wijziging toegebracht aan artikel 1 van de wet dd. 1 Augustus 1930, stelt de afgevaardigden bij de mijninspectie op gelijken voet met de mijnarbeiders, wat de bij de wet toegestane voordeelen betreft.

Tot nog toe werden die afgevaardigden slechts gelijkgesteld met de mijnwerkers en het feit dier gelijkstelling kon tot gevolg hebben dat, in sommige gevallen, wanneer zij gepensionneerd werden, zij slechts kosteloos een gedeelte kolen ontvingen, van minder bedrag dat dit toegekend aan andere gepensionneerde mijnwerkers, die dezelfde dienstjaren telden.

Het doel der wijzigingen voorgesteld aan artikel 1 van de wet dd. 1 Augustus 1930 is dus te beletten dat dergelijke eventualiteit zich niet zouden voordoen.

* * *

De bepaling gevoegd bij artikel 9bis zal toelaten te vermijden dat de mijnarbeidster als dusdanig gepensionneerd, een tweede maal de ouderdomsrente ten laste van het Rijk zou genieten: eens in haar hoedanigheid van arbeidster en eens in hoedanigheid van weduwe van een mijnwerker.

* * *

De nieuwe bepalingen van artikels 21bis, 21 ter, 22bis, 23bis, 27bis en 39bis, zullen namelijk toelaten, binnen het kader van de wet dd. 1 Augustus 1930, den toestand te regelen:

1° van de echtgenooten van de al dan niet gepensionneerde mijnwerkers, die van hun echtgenoot gescheiden leven, en

2° dien van de weduwen van de al dan niet gepensionneerde mijnwerkers, die op het oogenblik van het afsterven van hun echtgenoot, van laatstgenoemde gescheiden leven.

De toestand van de kinderen en van de weezen der belanghebbenden wordt insgelijks door deze bepalingen geregeld.

De belanghebbende echtgenooten en weduwen, kunnen tegenwoordig maar aanspraak maken, op de voordeelen van de wet dd. 1 Augustus 1930, indien zij niet tot een van de gevallen van uitsluiting behooren, vermeld in het koninklijk besluit gegeven in uitvoering van artikel 39bis van de wet.

Indien zij zich in een dier bedoelde gevallen van uitsluiting bevinden, worden de echtgenooten, zonder rekening te houden met hun leeftijd, uitgesloten van de voordeelen toegekend bij de speciale wet, zoolang hun echtgenoot in leven is.

Zooals, anderzijds, de algemeene pensioenwet op hun niet toepasselijk is, ontvangen de belanghebbenden geen pensioen, zelf dan niet, wanneer zij gansch hun leven als arbeidsters in andre bedrijven dan de mijnen zouden gearbeid hebben.

Er dient opgemerkt dat de gescheiden echtgenooten van gepensionneerden, overeenkomstig de algemeene wet betreffende de pensioenen — waardig of onwaardig — bij het bereiken van hun 65 jaar, de helft ontvangen van het pensioen toegekend aan hun echtgenoot.

Daarentegen kunnen de echtgenooten van de mijnwerkers, gescheiden van hun echtgenoot, bij het afsterven van deze, volgens het geval, 't zij de overlevingrente, 't zij het ouderdomspensioen genieten, dit laatste vanaf den leeftijd van 60 jaar, net alsof zij altijd met het echtgenoot zouden geleefd hebben; die toestand is onlogisch, vermits een deel van die voordeelen die zij genieten ten laste komt van het Fonds der mijnwerkers, dan wanneer de belanghebbenden bijna altijd vrijwillig sedert verscheidene jaren van hun echtgenoot gescheiden zijn.

Ten einde te vermijden, dat de echtgenooten van de gepensionneerde mijnwerkers, die gescheiden leven van hun echtgenoot en die uitgesloten zijn van de voordeelen van de speciale wet, minderwaardig zouden behandeld worden dan de echtgenooten van dezelfde categorie vallende onder de algemeene wet, scheen het noodzakelijk de hun tegenwoordig geschapen toestand te verhelpen.

Gelijk het anderzijds niet kan gerechtvaardigd worden dat bedoelde echtgenooten, bij hun weduwschap op denzelfden bedoelde echtgenoot, als deze die waardig zijn gebleven; is het logisch hun eenzelfde lot voor te behouden als dat bestand aan de weduwen, die onder de toepassing van de algemeene pensioenwet vallen en hun slechts een ouderdomspensioen toe te kennen, gelijk aan dit voorzien bij deze laatste wet, enkel op den leeftijd van 65 jaar.

De nieuwe bepalingen van bedoelde artikelen zullen, in hun geheel, geen nieuwe bijkomende lasten voor het Rijk ten gevolge hebben en zullen een verlichting voor het Nationaal Rentefonds der mijnwerkers meebrengen.

Inderdaad, de weduwen van gepensioeneerde mijnwerkers die zich in een der voorziene gevallen bevinden, zullen in de toekomst geen ouderdomspensioen genieten dan op den leeftijd van 65 jaar in plaats van op 60 jaar, en dit pensioen zal ten laste van het Nationaal Fonds geen aanvullende vergoeding meer bevatten, anderzijds de echtgenooten die uitgesloten werden van de voordeelen der speciale wet zullen voortaan, maar alleen op 65 jaar, net zooals de echtgenooten die onder de toepassing vallen van de algemeene wet, een jaarlijksche vergoeding genieten, dan wanneer ze tot heden niets ontvingen.

* * *

Het scheen noodig in artikel 22 van de wet van 1 Augustus 1930, nauwkeurig te bepalen, dat de vergoedingen voor de kinderen onder 16 jaar, aan de weduwe niet toegekend worden dan wanneer zij werkelijk ten laste waren van den echtgenoot.

Inderdaad, volgens de in voegen zijnde rechtspraak, worden bedoelde vergoedingen, bij voorbeeld, toegekend in het geval dat de echtgenoot sedert verscheidene jaren het echtelijk huis verlaten heeft, voor de kinderen waarvan de echtgenoot zelfs het bestaan niet vermoelde.

Het is, naar het schijn, logisch de tegemoetkominge voor kinderen aan de weduwe niet toe te kennen, dan in het geval van afsterven van degene die ze opvoedde en die ze werkelijk ten laste had; alzoo zal het doel bereikt worden door den wetgever beoogd n.l. het gedeeltelijk herstellen van het verlies teweeggebracht wegens wegvallen van het loon van den opvoeder.

* * *

Artikel 26 van bedoelde wet bepaald nauwkeurig dat het aanvullingspensioen ten laste van het Nationaal Fonds, voorzien bij artikel 21, alinea 6, aanvulling die moet toelaten dit pensioen te brengen op 840 frank in het geval dat het totaal

gevormd door de levensrente en de renteverhooging van het Rijk die som niet bereikt, niet wordt toegekend:

1° Wanneer er geen echtscheiding of scheiding van tafel en bed uitsluitend ten nadeele van de vrouw werd uitgesproken;

2° Wanneer het huwelijk minstens vijf jaar vroeger werd aangegaan dan het tijdstip, waarop de verzekeringsstortingen voorzien bij de wet van 1 Augustus 1930, op de rekening van den echtgenoot, niet meer werden gestort.

Gelijk artikel 21bis, gevoegd bij vermelde wet, sommige weduwen, die vroeger uitgesloten waren, zal toelaten de bij artikelen 21 voorziene voordeelen te genieten, is het rationeel in artikel 26, nauwkeurig te bepalen dat die weduwen enkel de bijkomende tegemoetkoming van het Nationaal Fonds zullen ontvangen, voor zooveel zij zich niet bevinden in een der gevallen van uitsluiting voorzien in bedoeld artikel 26.

Dit is het doel van de wijziging voorgesteld aan bedoeld artikel 26.

* * *

De wijziging toegebracht aan artikel 32 van de wet dd. 1 Augustus 1930, is maar enkel een terechtwijziging.

Artikel 32 schrijft voor, dat de invaliditeitstoelage niet toegekend word dan wanneer de werkman bij het staken van den arbeid, van een minimumsduur van diensten in de Belgische mijnen kan laten blijken, duur die bij het staken van den arbeid met den leeftijd verandert.

Welnu het gebeurt, dat werklieden die uitsluitend gearbeid hebben in het mijnverheid, gezegde toelagen worden geweigerd, omdat zij niet gedurende vereischt getal jaren in de Belgische mijnen hebben gewerkt, dan wanneer zij soms vele dienst tellen in de mijnen van een land waarmee inzake mijnwerkerspensioenen een wederzijdsche overeenkomst werd afgesloten.

Steunende op den wil van den wetgever van 1930, die de invaliditeitstoelagen heeft willen toekennen aan den echten mijnwerker, die onbekwaam wordt normaal in de mijn te werken, schijnt het bilijk aan te nemen, voor het rechtvaardigen van het minimum der vereischte diensten, dat de pres-

taties in een mijn van een land waarmee België een verdrag afgesloten heeft, in aanmerking zouden genomen worden, gezien dat de invaliditeitstoelagen slechts zullen berekend worden op de basis van de dienstjaren doorgebracht in de Belgische mijnen.

Er dient opgemerkt dat het geval van degenen die uit deze terechtwijziging voordeel zullen trekken, gering zal zijn.

* * *

Er zijn soms zeer belangwekkende gevallen, dat mijnwerkers betreft, die bij het bereiken van een zekeren leeftijd, ten gevolge van hun gezondheidstoestand onbekwaam erkend worden nog te arbeiden in de ondergrondse werken der mijnen, en die ten gevolge der economische crisis niettegenstaande vele pogingen, geen werk kunnen vinden op den bovengrond der mijn. Deze werklieden zijn bloodgesteld op het oogenblik dat zijn den leeftijd van het pensioen bereiken hun rechten op een pensioen van mijnwerker te verliezen, omdat zij niet meer in een onder de toepassing van de wet vallende nijverheid te werk worden gesteld.

Ten einde die ongelukkige toestand te verhelpen, wordt bij artikelen 34 van de wet van 1 Augustus 1930, een bepaling toegevoegd, waarbij de mijnwerker, afgedankt ten gevolge van economische crisis, gelijkgesteld wordt met den werkmán, die meer dan dertig jaar telt in de ondergrondse werken, en die voor den leeftijd vereischt voor het pensioen, om reden dat hij onbekwaam is in den ondergrond te werken, werd weggezonden en wiens aanvraag tot het bekomen van invaliditeitstoelagen niet in aanmerking werd genomen, om reden dat deze werkmán nog bekwaam is op den bovengrond te arbeiden.

De regelen aangegeven bij het koninklijk besluit dat bij artikel 34 van de wet wordt voorzien zijn klaarblijkelijk van toepassing op bedoelde werklieden.

* * *

In artikel 35 is het noodig gebleken de opsomming te volledigen, ingevolge de wijzigingen toegebracht aan de wet, van de artikelen waarbij de rechthebbenden op de voordeelen van de bepalingen van gezegd artikel 35, bedoeld worden.

* * *

Artikel 36bis breidt, in zeker mate, ten voordeele van de mijnwerkers die van 20 tot 29 jaar dienst tellen in de mijnen, en die in de onder de wetvallende bedrijven geen werk hebben kunnen vinden, het voordeel uit van de bepalingen van artikel 34 van de wet, hetwelk enkel van toepassing is op deze die ten minste 30 jaar dienst tellen in de mijnen en die vóór den leeftijd van het pensioen te hebben bereikt ten gevolge van de economische crisis of door het stil leggen van de onderneming, waarin zij werkzaam waren, hun arbeid in de mijn hebben moeten staken.

Bij het stemmen van de wet dd. 1 Augustus 1930, kon men verhopén, dat de crisis maar van voorbijgaanden aard zou zijn, en dat de afgedankte mijnwerkers, na enkele maanden of zelfs na enkele jaren, terug zouden kunnen aangeworven worden om aldus de verplichting te vervullen vereischt bij de wet, te weten werkzaam te zijn in de mijn, op het oogenblik dat zij den leeftijd tot het bekomen van het pensioen zouden bereiken.

Ongelukkig, is de crisis in de steenkoolnijverheid niet geëindigd, en deze kon wegens de reorganisatie der techniek en het moderniseeren van haar exploitatiemethoden de integraliteit van de door hen vroegere bezigde werkkrachten niet meer gebruiken. Daaruit spruit voort dat echte mijnwerkers die 20 tot 29 jaar dienst tellen in de mijnen, er niet in geslaagd zijn en er waarschijnlijk niet zullen in slagen zich terug te doen aannemen in een steenkoolmijn of in een andere er van afhángende nijverheid.

De ongelukkige toestand van deze categorie van mijnwerkers volledige werkloozén en « onaanpasbaar » geworden, dient in aanmerking genomen.

Het is om die reden dat er voorgesteld wordt, die mijnwerkers aan te nemen, wanneer zij den leeftijd van het pensioen hebben bereikt, om ze het proportioneel pensioen ingesteld bij artikel 36 van de wet te laten genieten op voorwaarde de vereischten te vervullen opgelégd door koninklijk besluit, waarvan sprake in art. 34 van de wet; te weten, een inschrijving genomen te hebben bij de werkbeurs van de streek, als mijnwerker, vanaf het staken van den arbeid in de mijn, of ten minste gedurende een vastgestelden termijn, geen werk-

aanbod in een steenkoolmijn of daarmee gelijkgestelde nijverheid geweigerd te hebben, persoonlijke stappen aangewend te hebben bij de ondernemingen met het oog de hoedanigheid van mijnwerker terug te verwerven.

De voorgestelde bepaling zal een vermindering van de lasten van het Rijk meebrengen; inderdaad, het gaat hier om mijnwerkers, volledig werkloos, aan wie het Rijk tegenwoordig werklozenvergoedingen uitbetaald, vergoedingen waarvan het bedrag in de meeste gevallen hooger is, dan dit van het evenredig pensioen

Daar de belanghebbenden bijna zeker werkloos zullen blijven, zullen die vergoedingen hun moeten blijven uitbetaald worden tot den leeftijd van 65 jaar (ouderdom van op pensioenstelling voorzien bij de algemeene wet betreffende de pensioenen) indien de nieuwe bepaling niet aangenomen wordt. Nu deze hun een evenredig pensioen bezorgd vanaf 55 jaar of van 60 jaar, volgens het gaat om ondergrondse of bovengrondse werklieden, zal er een te waardeeren besparing voor het Rijk uit voortvloeien, vermits het vanaf dien leeftijd, den last van den ouderdomsrentetoeslag in plaats van de veel hooger zijnde werklozenvergoeding, zal te dragen hebben.

Daaruit volgt dat de maatregel bedoelde werklieden met het pensioen te begunstigen, voordeelig voor het Rijk zal zijn.

Anderzijds, daar het getal der toekomstige genietters van dit evenredig pensioen niet groot is, zal het tegemoetkomingsaandeel van het Nationaal Fonds voor mijnwerkerspensioenen niet hoog zijn.

Overigens, om die tegemoetkoming (alsook den Rijkslast) zooveel mogelijk te verminderen, wordt er voorzien dat het pensioen niet zal uitbetaald worden voor het geval dat een belanghebbende zich, door eigen arbeid — onverschillig den aard van den arbeid — inkomsten van meer dan 450 frank per maand verschaft.

* * *

Het nieuw artikel 36ter, heeft ten doel den toestand van de weduwen der mijnwerkers te regelen, die ten gevolge van de economische crisis afgedankt werden, wanneer deze voor hun pensionneering overlijden.

Thans, indien bedoelde werklieden na hun afdanking in een steenkoolmijn, geen storting doen bij de algemeene wet voorzien, kunnen hun weduwen geen aanspraak maken op de bij deze wet voorziene voordeelen.

Dank zij den voorgestelden maatregel, die bestaat in het voorafnemen op de vergoedingen toegekend aan ieder verzekerde volledig werklozen mijnwerker, van een som van 5 frank per maand, door het werklozenfonds te storten op een rekening geopend op naam van ieder belanghebbende bij de Algemeene Spaar- en Lijfrentekas, zal bovenbeschouwde eventualiteit zich niet voordoen.

Wat betreft den mijnwerker volledig werkloos, niet verzekerd bij een werklozeninstelling, wordt hem de gelegenheid geboden maandelijks een storting van 5 frank te doen, 't zij door het toedoen van een mutualiteit, 't zij rechtstreeks bij de Spaar- en Lijfrentekas, ten einde aan zijn weduwe de voordeelen der algemeene pensioenwet te verzekeren.

* * *

Artikel 41 van de wet van 1 Augustus 1930 bepaalt voor iederen mijnwerker, die tijdens gansch den oorlog een gedeelte er van ten dienste gestaan heeft van het Belgisch leger of van een leger der Bondgenooten, dat die tijd, alzoo doorgebracht, aangezien wordt als aan het werk in Belgische steenkoolmijnen te zijn besteed.

Ten einde te vermijden dat die bepaling te beperkt zou uitgelegd worden, scheen het noodzakelijk nauwkeurig vast te stellen dat de in acht te nemen periode gaat van 1 Augustus 1914 tot 30 September 1919, datums die ten andere beantwoorden aan de mobilisatie en demobilisatie van het leger.

* * *

Bij artikel 41bis, toegevoegd aan de wet van 1 Augustus 1930, dient het mogelijk gemaakt in acht te nemen, onder oogpunt van rechten op pensioen, als doorgebracht zijnde aan den arbeid in Belgische koolmijnen, den tijd waarin de mijnwerker bij het leger zijn normalen krijgsdienst heeft volbracht.

In zekere koolmijnenbekken, wordt de tijd doorgebracht bij het leger van de dienstjaren niet afgerekend, terwijl daarentegen in andere het wel wordt gedaan. Daaruit volgt

dus dat sommige werkelieden tegenover andere bevoordeeligd worden.

Andezijds, mag men niet uit het oog verliezen dat bij de wet op de pensioenen voor mijnwerkers, om aanspraak te kunnen maken op pensioen of toelagen de rechtvaardiging vereischt wordt van een minimum dienstjaren doorgebracht in de steenkoolmijnen.

Indien de militaire dienstdienst niet in acht wordt genomen, heeft die eisch voor gevolg een ongelijke behandeling tusschen de mijnwerkers te scheppen, eenerzijds zij die 't is eender om welke reden hun militairen dienst niet volgebracht hebben en voortgingen met werken in de mijn, kunnen gemakkelijk aan het door de wet vereischte minimum dienstjaren komen; anderzijds, zij die door hun militairen dienstdienst, die die vroeger zeer lang was, gedurende een zekeren tijd verplicht waren de mijn te verlaten en dien ten gevolge minder dienstjaren tellen, hetgeen hun belet het minimum van de door de wet vereischte dienstjaren te bereiken.

De nieuwe bepaling zal maar op den werkman van toepassing voor zooveel hij de volgende voorwaarden vervult:

1° Op het oogenblik van zijn vertrek naar het leger, werkzaam te zijn in de mijn of in een behoorlijk bewezen staat van onvrijwillige werkloosheid te verkeerem;

2° Het werk in de mijn hernomen te hebben binnen één jaar na zijn vrijstelling van den militairen dienst en vrijwillig geen ander ambacht te hebben uitgeoefend in den loop van dit jaar.

Gelijk artikel 41bis enkele verhoogingen van uitgaven kan veroorzaken aan het Nationaal Pensioenfonds der mijnwerker, die zijn militairen dienst gedaan heeft na 30 September 1919, indien hij wenscht dat de nieuwe bepaling op hem zou worden toegepast, een maandelijksche bijkomende storting van 10 frank opgelegd, ten voordeele van het Nationaal Fonds, voor elke maand in het leger doorgebracht.

* * *

Bij artikel 55 van dezelfde wet, nopens het toekennen, ten laste van het Nationaal Fonds, van een hoeveelheid steenkolen aan de gepensionneerden en de weduwen van gepensionneerden, wordt er voorzien dat er voortaan maar de helft

van die hoeveelheid meer zal toegekend worden aan de belanghebbenden die samen leven met een huisgezin dat geen verband heeft met steenkoolnijverheid.

Die maatregel wordt gestaafd door volgende overwegingen.

De daaromtrent opgedane ondervinding liet toe vast te stellen dat in vele gevallen de mijnwerkers en gepensionneerde weduwen in het huis waarvan zij soms eigenaar of hoofdhuurlers waren, een huisgezin, waarmede zij samenleven, opnamen; dit huisgezin, waarvan het hoofd misschien een zoon of schoonzoon van den gepensionneerde kan zijn, heeft dikwijls niets gemeen met de steenkoolnijverheid en begint zelf, in zekere gevallen, bij den gepensionneerde een kruidenierswinkel, een kapperzaak, een schoenmakkerij, een herberg, enz.

Dat is een werkelijk misbruik, want het is zeker dat de wetgever niet heeft willen toelaten dat dergelijk gezin verwarmd wordt, ten laste der collectiviteit van de mijnwerkers, gezien de kosten van het leveren van steenkolen door de wet uitsluitend ten laste gelegd wordt van het Nationaal Fonds.

Het schijnt dus maar logisch dat elk der partijen van dit gezin die in gemeenschap leven, de helft zou dragen van de kosten van verwarming, net gelijk het naar alle waarschijnlijkheid de helft van alle kosten draagt (verlichting, voedsel, enz.).

De gepensionneerde die in deze voorwaarde leeft, kan dus nog enkel op 50 t. h. van de kosteloze steenkoollevering aanspraak maken. Het spreekt van zelf dat indien het bewezen wordt dat de gepensionneerde, in het gemeenschappelijk huis, een gezin heeft dat volledig afgezonderd leeft, hij de geheelheid van gezegde levering voort zal ontvangen.

Daar bedoelde maatregel logisch en rechtvaardig is, zal deze zonder twijfel gemakkelijk door de gepensionneerde aangenomen worden.

Deze zal ook het voordeel hebben gemakkelijk uitvoerbaar te zijn door de voorzorgskassen, welke dan maar een enkel punt hebben na te gaan: « Leeft het gezin zelfstandig, ja of neen? »

Eindelijk, zal hij toelaten eenigszins den last te vermindern welke het Nationaal Pensioenfonds voor mijnwerkers,

inzake het verschaffen van steenkolen aan de gepensionneerden, te dragen heeft.

* * *

Artikel 76 van de wet dat de beslissingen van de bestuurlijke commissie van de verzekeringskassen aan beroep mogen onderworpen worden binnen de zes maand.

Het schijnt nuttig dien tijd te brengen van zes tot drie maand.

Inderdaad, buiten dat deze wijziging als resultaat zal hebben van meer overeenstemming te brengen tusschen de door gezegde wet vastgestelde regelen, en deze vastgesteld in gewone burgerlijke zaken, zal zij toelaten een zeker getal ongelegen of van minder belangrijkheid beroepen, die op de appelrol nutteloos ingeschreven worden te vermijden.

Anderzijds, indien een tijdsbestek van zes maand vroeger gewettigd was, kan het niet meer het geval zijn, nu dat de belanghebbenden, hun rechten en plichten hebben leeren kennen.

Ten andere, valt er op te merken dat op al de beslissingen getroffen in eerste aanleg en die aan de belanghebbenden ter kennis gebracht worden, hun aandacht gevestigd wordt op het tijdsbestek dat voor het indienen van beroep wordt toegestaan.

* * *

Bij titel IV van de wet van 1 Augustus 1930, worden straffen voorzien voor de exploitanten of hun lasthebbers, die de verplichtingen hun door gezegde wet opgelegd niet zouden naleven. Het voorziet eveneens straffen voor de personen, die valsche aangiften doen om de bij deze wet voorziene voordelen te genieten of te laten genieten.

De overtredingen die bij aanleiding kunnen geven op bedoelde straffen worden vastgesteld bij proces-verbaal. Artikel 89 van de wet bepaalt nauwkeurig dat de openbare rechtsvordering vervalt na één jaar, te rekenen vanaf den dag waarop de overtredingen worden begaan.

De ondervinding heeft al den hinder bewezen die uit eene zoo korte verjaring voortspoot.

Zoowel ten opzichte van de exploitanten die nagelaten hebben de verzekeringsstortingen te doen alsoe van de gepensionneerden die bedrog pleegden, maakt bedoeld artikel in 't algemeen de openbare rechtsvordering denkbeeldig en de burgerlijke rechtsvordering afhankelijk van de openbare rechtsvordering.

Inderdaad, in vele gevallen is de openbare rechtsvordering reeds vervallen als wanneer de inbreuk ter kennis gebracht wordt van de overheden belast met de opsporen en vaststellen van de overtredingen.

Het scheen dus gepast sommige bepalingen van artikelen 80 en 89 van de wet, wat betreft den duur van het vervallen van de publieke en burgerlijke rechtsvordering, te wijzigen.

* * *

Gevolg aan een wensch uitgedrukt door den beheerraad van het National Pensioenfonds der mijnwerkers de betrekkingen tusschen de gewestelijke voorzorgskassen en de gemeentebesturen, wat betreft de inlichtingen door deze laatste te bezorgen, inzake de wijzigingen die zich voordoen in den burgerlijken stand van de gepensionneerde en van andere rechthebbenden (sterfgevallen, hertrouwen, enz.), worden er bij artikel 90, verscheidene bepalingen gevoegd die zullen toelaten, den slechten wil of de ontstentenis van sommige gemeentebesturen voorkomen.

Er dient, inderdaad, opgemerkt dat indien de organismen belast met de toepassing der wet, niet in 't bezit gesteld worden van alle noodige inlichtingen, er kan uit voortspuiten dat zekere voordeelen zoowel ten laste van het Rijk, als van het Nationaal Fonds, ten onrechte zouden uitbetaald worden, en niet altijd terug zouden kunnen ingevorderd worden.

* * *

Aan artikel 93 van de wet van 1 Augustus 1930, was het noodzakelijk een wijziging in de teksten toe te brengen, door het feit dat de toestand der echtgenooten gescheiden van hun echtgenoot bij dit besluit geregeld wordt.

Een terechtwijziging van het geval van sommige wedu-

wen en invaliden, gepensionneerd krachtens de wet van 30 December 1924, werd insgelijks aan dit artikel 93 gedaan.

Daar verschillende wetten of wetsbesluiten nopens het pensioenstelsel der mijnwerkers genomen werden sinds het in voege treden der organieke wet, scheen het noodzakelijk te voorzien dat er zal overgegaan tot een coördinatie van de verschillende wetteksten.

Wij hebben de eer te zijn,

Sire,

van Uwe Majesteit,
de zeer eerbiedige
en zeer getrouwe dienaars.

(Volgen de handteekeningen van al de Ministers.)

30 Maart 1936. — Koninklijk besluit tot wijziging en aanvulling van sommige bepalingen van de wet dd. 1 Augustus 1930 betreffende het pensioenstelsel der mijnwerkers. (Besluit n° 286).

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstende, Heil.

Gelet op de wet van 31 Juni 1934, verlengd en aangevuld bij die van 7 December 1934 en 30 Maart 1935, waarbij aan den Koning bepaalde machten worden toegekend met het oog op het economisch en financieel herstel en de vermindering van de openbare lasten en waarbij hij er toe gemachtigd wordt, bij de in raad overlegde besluiten van de Ministers, namelijk de wetgeving betreffende de bezoldigingen, subsidies, vergoedingen en toelagen van eelken aard, die geheel of gedeeltelijk ten laste zijn van het Rijk, van de besturen en openbaren inrichtingen en inrichtingen van openbaar nut te wijzigigen of aan te vullen;

Gelet op de organieke wet van 1 Augustus 1930 betreffende het pensioenstelsel der mijnwerkers alsmede de koninklijke besluiten van 22 December 1934 en 30 Januari 1935;

Op de voordracht van Onzen Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg en op het advies van Onzen Ministerraad,

Wij hebben besloten en Wij besluiten:

Artikel 1. — Benedenstaande wijzigingen worden aan de wet van 1 Augustus 1930 betreffende het pensioenstelsel der mijnwerkers toegebracht:

In artikel 1, de alinéa's 1 en 2 als volgt wijzigen:

« Al de in een Belgische steenkoolmijnontginning werkzaam zijnde alsook de afgevaardigde werklieden bij het mijn-toezicht, zijn op een verplichtende wijze onderworpen aan de verzekering tegen de geldelijke gevolgen van ouderdom, invaliditeit een vroegtijdigen dood, die overeenkomstig de de bepalingen van deze wet wordt ingericht.

» Worden met steenkoolmijnwerkers gelijkgesteld de in geconcedeerde metaalmijnen werkzame werklieden. »

Bij artikel 9bis, de volgende bepalingen voegen:

« De mijnwerkster, wegens ouderdom gepensionneerd als verzekeringsplichtige ingevolge deze wet, en die eveneens aan de voorwaarden beantwoordt, vereischt om met het ten voordeele van de weduwe van een mijnwerker voorzien ouderdomspensioen te worden begunstigd, mag beide pensioenen genieten, maar slechts eenmaal op den ouderdomsrentetoeslag ten laste van het Rijk, op de bij deze wet gevoegde tabel I vermeld, aanspraak maken. »

In artikel 21bis:

1° Alinea 3, als volgt wijzigen:

« Genieten eveneens bovenvoorzien toelage, indien zij met het bij de algemeene wet voorzien pensioen zijn begunstigd, de weduwen van werklieden, die... »;

2° Een nieuwe alinea 4, luidende als volgt, inlasschen:

« De bij voorgaande alinea bedoelde weduwen, indien zij met het bij algemeene wet voorzien pensioen niet zijn begunstigd, hebben op de bij artikel 21 voorziene voordeelen en, in voorkomend geval, op die bij artikel 22 voorzien, recht. De kinderen der weduwen, van minder dan 16 jaar oud, worden bij het afsterven van laatstgenoemden met de bij artikel 23 voorziene toelage begunstigd »;

3° Alinea 5 (oud), als volgt wijzigen:

Een artikel 21ter, luidende als volgt, inlasschen:

« De bij de artikels 21 en 21bis voorziene voordeelen worden aan de weduwen die van hun echtgenoot gescheiden leven op het oogenblik dat deze overlijdt en die tot een van vermelde gevallen van uitsluiting behooren hebben recht op de bij artikel 21 voorziene voorwaarden, buiten deze ten laste zijn van het Nationaal Fonds. »

In artikel 22, alinea 1 als volgt wijzigen:

« Jaarlijks wordt er aan de weduwe een gezinsvergoeding verleend per kind van minder dan 16 jaar, wier last de verzekerde werkelijk op zich heeft genomen. »

In artikel 22bis, een als volgt opgesteld alinea 2 inlasschen.

« In geval dat de weduwen, in artikel 21bis bedoeld, van de toelagen, waarvan in dit artikel sprake verstoken blijven

omdat zij behooren tot een van gevallen van uitsluiting vermeld in het koninklijk besluit gegeven in uitvoering van artikel 39bis, hebben de kinderen der weduwen recht op de bij dit artikel voorziene toelage indien de echtgenoot, op het oogenblik van zijn overlijden, werkelijk den last er van had op zich genomen. »

In artikel 23bis:

1° Een alinea 2, luidende als volgt, inlasschen:

« De kinderen, die de bij alinea 2 van artikel 22bis voorziene toelage genieten, hebben bij het afsterven van hun moeder, eveneens recht op het bij de bepalingen van dit artikel voorzien voordeel »;

2° Alinea 3 (oud alinea 2) als volgt wijzigen:

« De weezen van minder dan 16 jaar oud, die werkelijk alleen ten laste waren van den werkmán hebben bij het afsterven van laatstgenoemde recht op de bij alinea 1 voorziene toelage op voorwaarde dat bedoelde werkmán vóór het verstrijken van de bij alinea 7 van artikel 21bis bepaalde periode is overleden en op voorwaarde dat... »

In artikel 24, de laatste alinea als volgt wijzigen:

« Nochtans, wat betreft de weduwen van de krachtens artikel 36 van de wet dd. 30 December 1924 en de artikels 36 en 36bis van deze wet gepensionneerde werklieden wordt... »

In artikel 26, het begin van het artikel als volgt wijzigen:

« Het bij artikel 21, alinea 6, voorzien voordeel en dat bij artikel 21bis ten laste van het Nationaal Fonds voorzien, mogen enkel worden verleend... ».

Een artikel 27bis, luidende als volgt, inlasschen:

« De bij artikels 24, 25 en 27 bedoelde weduwen, die van hun echtgenoot gescheiden leven op het oogenblik dat deze sterft en die niet behooren tot een van de gevallen van uitsluiting vermeld in het koninklijk besluit gegeven in uitvoering van artikel 39bis, genieten de bij bovenvermelde artikels voorzien voordeelen.

» In het geval dat zij tot een van de gevallen van uitsluiting behooren, mogen zij slechts aanspraak maken op de renten voortgebracht door de stortingen van den echtgenoot en door hun eigen stortingen, alsmede op den rentetoeslag, ten laste van het Rijk, voorzien bij de wet gevoegde tabel I,

en zulks van het oogenblik af dat zij den leeftijd van 65 jaar bereiken

» Het verleenen van de bij voorgaande alinea voorziene voordeelen heeft het verlies ten gevolge van het recht op het voordeel van de bepalingen van alinea 2 van artikel 21 ter van deze wet.

» Bij afwijking van alinea 2 van dit artikel, ontvangen de bij deze alinea bedoelde weduwen, die, in toepassing van de artikels 24, 25 of 27, het ouderdomspensioen genieten, ter vervanging van dit pensioen de bij deze alinea 2 voorziene voordeelen. »

In artikel 32 tusschen de alinea's 6 en 7 benedenopgegeven bepalingen voegen:

« Wat de belanghebbende betreft die nu eens in Belgische mijnen, dan eens in mijnen werken, die in een land gelegen zijn, waarmee, inzake mijnwerkerspensioen, een wederzijdse overeenkomst was getroffen, worden de diensten bewezen in laatsvermeld land in aanmerking genomen tot rechtvaardiging van bovenvoorziene minima diensten, maar het bedrag van de invaliditeitstoelage wordt slechts bepaald afhankelijk van den duur der Belgische mijndiensten en zulks zonder rekening te houden met het minimum van 1,800 frank, waarvan in alinea 4 sprake. »

Bij artikel 34 benedenstaande eindalinea voegen:

« Wordt met den werkman, die ten gevolge van economische crisis den mijnarbeid heeft gestaakt, gelijkgesteld, de ondergrondse mijnwerker, die voor den wettelijken leeftijd van het pensioen wegens lichamelijke ontoereikendheid werd afgedankt en wiens aanvraag om invaliditeitstoelage door het bevoegd rechtscollege niet werd ingewilligd, omdat hij nog in staat is als bovengrondse arbeider in een onderdevallende exploitatie te werken. »

Artikel 35, het begin van alinea 1 als volgt wijzigen:

« De gehuwde werklieden, gepensionneerd in toepassing van de artikels 31, 31bis, 33, 34, 36, 36bis en 37 hebben recht op... »

Een artikel 36bis, luidende als volgt, inlasschen:

« Ieder bovengrondse arbeider, vóór 1884 geboren en ieder ondergrondse arbeider, vóór 1889 geboren, die vóór

den leeftijd van het pensioen wegens een economische crisis of het stil leggen van de exploitatie, waarin hij werkzaam was, het werk in de mijn heeft moeten staken, wanneer hij vermelden leeftijd heeft bereikt en indien hij er van laat blijken minstens twintig jaar in de onder de wet vallende nijverheidsinrichtingen te hebben gewerkt, met de bij artikel 36 voorziene voordeelen worden begunstigd.

» Bovendien is het reglement, waarvan de laatste alinea van bedoeld artikel 36 sprake, in voorkomend geval, op hen toepasselijk.

» Voorgaande bepalingen mogen echter niet worden toegepast tenzij de belanghebbende:

» 1° Er van laat blijken in het jaar dat onmiddellijk zijn afdanking voorafgaat, geregeld en normaal in de mijnen te hebben gewerkt;

» 2° Aan de vereischte voldoet in het koninklijk besluit, waarvan in artikel 34 sprake, vermeld.

» De betrokken werkman heeft recht van af het oogenblik dat hij is afgedankt, bij de voorzorgskas van het district, waarin de exploitatie, die hem heeft afgedankt, is gelegen, den duur van zijn mijndiensten te staven.

» Het verleenen van de bij dit artikel voorziene voordeelen wordt geschorst, wanneer de belanghebbenden zich door zijn persoonlijk werk, onverschillig den aard er van, bestaansmiddelen verschaft van een hooger bedrag dan 450 frank per maand.

» Wat de werkman betreft die van dertig jaar mijndiensten laat blijken, waarvan twintig tot negen en twintig in de ondergrondse werken, wordt hem het recht gegeven om het bij de bepalingen van dit artikel voorzien voordeel niet te vragen en tot den leeftijd van 60 jaar te wachten ten einde om het bij artikel 34 voorziene voordeel te verzoeken. »

Artikel 36ter, luidende als volgt, inlasschen:

« Om het aan de weduwen van de werklieden, waarvan in de artikels 34 en 36bis sprake, en die vóór den leeftijd van het pensioen te hebben bereikt zouden overleden zijn, mogelijk te maken de bij de algemeene wet betreffend de pensioenen voorzien weduwrente te bekomen, wordt er door de bevoegde organismen van de werkloozentoeelage, aan iedereen

ten vollen verzekerden werkloozen mijnwerker verleend, een som van 5 frank per maand vooraf opgenomen, die door bedoelde organismen op een op naam van de belanghebbende geopend rekening, in toepassing van de algemeene wet betreffende de pensioenen, in de Algemeene Lijfrentekas, wordt gestort.

» Ieder ten volle werklooze mijnwerker, die niet bij een werkloozeinstelling is verzekerd, heeft het recht bovenvoorzienene storting door het toedoen van een lijfrentemutualiteit of rechtstreeks in de Algemeene Lijfrentekas te doen. »

Benedenvermelde bepalingen bij artikel 39bis voegen:

« De echtgenooten gescheiden van een gegunstigde met het pensioen voorzien bij artikel 31, 31bis, 34 en 37 en die tot een van de in bovenvermeld koninklijk besluit aangehaalde gevallen van uitsluiting behoort, heeft, wanneer zij den leeftijd van 65 jaar bereikt, recht op een jaarlijksche toelage van 1,100 frank ten laste van het Rijk en, in voorkomend geval, op de door haar persoonlijke stortingen verworven renten.

» Indien de belanghebbende de echtgenoot is van een gegunstigde met het evenredig pensioen, voorzien bij de artikels 36 en 36bis, heeft zij recht, wanneer zij den leeftijd van 65 jaar bereikt, op een jaarlijksche toelage ten laste van het Rijk, gelijk aan het verschil tusschen het pensioen bedrag, dat de echtgenoot mocht genieten, indien de echtgenooten niet gescheiden leefden, en dat van het pensioen, dat hij werkelijk geniet, deze toelage mag echter 1.100 frank niet overschrijden.

» Het voordeel voorzien bij de bepalingen van de twee voorgaande alinea's wordt toegekend vanaf den eersten dag der maand, volgende op die waarin de aanvraag werd ingediend; het wordt niet verleend aan de belanghebbende, die als mijnwerker met het pensioen is begunstigd.

» Wanneer de belanghebbende, op 31 December 1930, voor zich persoonlijk, de bij de algemeene pensioenwet voorziene voordeelen genoot, blijft zij deze voordeelen instee van de toelage, waarvan in de twee voorgaande alinea's sprake, zelfs indien zij het bedrag van 1,100 frank overschrijden; vermelde voordeelen zijn ten laste van het Rijk. »

In artikel 41, het begin van het artikel als volgt wijzigen:

« Voor iederen mijnwerker die, binnen de periode van 1 Augustus 1919 tot 30 September 1919 in dienst was... »

Een artikel 41bis luidende als volgt inlasschen:

« Wordt eveneens aangezien als aan het werk in de Belgische mijnen te zijn besteed, de tijd waarin de mijnwerker zijn normalen krijgsdienst heeft volbracht.

» Deze bepaling is slechts toepasselijk wanneer zij aan de volgende voorwaarden voldoet:

» 1° Dat de werkman het werk in de mijn verlaten heeft om zijn krijgsdienst te volbrengen en er binnen een jaar na het verlopen van zijn krijgsdienst den arbeid heeft hernomen zonder vóór zijn terugkeeren naar de mijn vrijwillig een ander beroep te hebben uitgeoefend.

» Wordt aangezien als zijnde werkzaam in een onder de toepassing van de wet vallende nijverheid, de belanghebbende, die, bij zijn vertrek naar het leger, wegens ziekte of arbeidsongeval of ingevolge economische crisis niet meer in vermeldde nijverheid kon werken.

» Ingeval de werkman, na het verloop van zijn krijgsdienst, wegens ziekte of economische crisis, den dienst in de mijn niet heeft kunnen hervatten wordt bovenbepaald termijn van een jaar verlengd met het tijdverloop waarin hij ingevolge ziekte of werkloosheid van het mijnwerk heeft moeten afzien;

» 2° Dat de werkman in de voorzorgskas van het district, waarin de exploitatie, waar hij werkzaam is, is gelegen een bijdrage van 10 frank voor elke maand volbrachten krijgsdienst heeft gestort.

» Deze storting moet binnen de twee jaar, te rekenen van den dag waarop de werkman naar de mijn is teruggekeerd, worden verricht.

» Nochtans, voor de belanghebbende, die vóór den datum van het in werking treden van de bepalingen van dit artikel het werk heeft hervat, moet de storting binnen de twee jaar volgende op dezen datum worden gedaan.

» De onder bovenvermeld 2° staande voorwaarde wordt slechts geveerd van den werkman, die na 30 September 1919 zijn krijgsdienst heeft volbracht.

» De werkmán, die de bij de bepalingen van dit artikel voorzien voordeelen verlangt te genieten, dient bij de voorzorgskas van zijn district den duur van zijn krijgsdienst te staven.

» Door « mijn » en « exploitatie » dient er verstaan de Belgische mijnen en mijnexploitaties en deze gelegen in de landen, waarmee België inzake mijnwerkerspensioenen een wederzijdsche overeenkomst heeft gesloten. »

In artikel 55, tusschen de alinea's 3 en 4, volgende tekst inlasschen:

« Zij worden slechts verleend ten beloope van 50 t. h. aan de belanghebbenden (bejaarden, invaliden, weduwen) die met een gezin samen leven dat met de steenkoolnijverheid geen betrekking heeft. »

In artikel 76:

1° In alinea 1, de woorden « binnen een tijdsbestek van zes maanden » door de woorden « binnen een tijdsbestek van drie maanden » vervangen;

2° Alinea 2 door benedenstaande bepaling vervangen:

« Ten einde aan de voorschriften van de wet dd. 15 Juni 1935 betreffende het gebruik der talen in gerechtszaken te voldoen, mogen er bovendien, naar gelang zulks noodig is, in hoedanigheid van plaatsvervangers, een voldoende aantal voorzitters, griffiers-secretarissen en leden worden aangeduid. »

In artikel 80, alinea 1, als volgt wijzigen:

« Onverminderd de toepassing van de bij artikel 491 van het Strafwetboek voorziene straffen, en in zoover de toepassing van de bepalingen van dit artikel niet kon worden aangenomen, wordt de exploitant of zijn aangestelde, die binnen de reglementaire termijnen de bij artikel 7 voorziene bijdragen niet zal hebben gestort, met een geldboete van 1 tot 25 frank gestraft. »

In artikel 89:

1° De laatste zin van alinea 2 als volgt wijzigen: « ...De openbare rechtsvordering vervalt na drie jaar, vanaf den dag, waarop de overtredingen gebeuren »;

2° De volgende eindalinea bijvoegen:

« De burgerlijke rechtsvorderingen, die uit de bij de arti-

kels 80 en 81 bedoelde overtredingen voortvloeien, vervallen na twintig jaar »

Artikel 90 als volgt aanvullen:

« De voorzorgskassen laten aan de burgemeesters van de gemeenten waarin de belanghebbenden hun verblijfplaats hebben, onder opgave van het volgnummer van ieder van hen, de lijsten geworden van deze, die begunstigd werden met: een ouderdomspensioen (werklieden en weduwen), een een invaliditeitsvergoeding, een weduwepensioen (overleving), en kinder- of wezentoelage.

» In het gemeentebestuur wordt een register bijgehouden, waarin namelijk de juiste naam en het nauwkeurig adres van de belanghebbenden alsmede de naam van de echtgenoot worden opgegeven.

» Er wordt, bovendien, in het bevolkingsregister in de kolom « allerlei inlichtingen », naast den naam van iederen gerechtigde het door de voorzorgskas aangegeven volgnummer vermeld, vermelding die wordt overgenomen op den staat, door het gemeentebestuur op te maken, wanneer de gerechtigde zijn verblijfplaats in een andere gemeente vestigt.

» Indien laatsvermelde gemeente buiten een mijnbekken is gelegen, wordt op den staat, waarbij de inlichtingen dienen overgedragen, de voorzorgskas vermeld, waarvan de gerechtigde afhangt.

» Bij de aangifte van het overlijden van een gerechtigde of van de echtgenoot ervan, maakt de burgemeester, onverwijld, aan de voorzorgskas, waarvan de gerechtigde afhangt, den datum van overlijden bekend.

» Evenzoo laat de burgemeester aan de bevoegde voorzorgskas den datum kennen, waarop de weduwe, die wegens ouderdom is gepensionneerd of die het overlevingspensioen geniet, is hertrouwd. »

In artikel 93:

1° De bij de wet van 22 Juli 1931 bijgevoegde eindebepalingen intrekken;

2° Benedenstaande alinea 4 bijvoegen:

« Nochtans voor iedere weduwe op een ouderdomspensioen gerechtigd krachtens artikel 24 van de wet dd. 30 December 1924, als weduwe van een werkmán, die een invaliditeitstoe-

lage gesteund op minstens dertig jaar mijndiensten geniet, wordt het bij de voorgaande alinea voorzien verschil weggecijferd in geval dat deze weduwe krachtens de algemeene wet betreffende de pensioenen met het **ouderdomspensioen** wordt begunstigd. »

Art. 2. — De bepalingen van dit besluit worden van kracht op den eersten dag van de maand, volgende op die van de inlassching ervan in den « Moniteur belge ».

Art. 3. — De regeering wordt er toe gemachtigd de verschillende wetsbepalingen betreffende het pensioenstelsel der mijnwerkers samen te ordenen.

Art. 4. — Onze Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg is belast met de uitvoering van dit besluit.

Gegeven te Brussel, den 30ⁿ Maart 1936.

LEOPOLD.

(Volgen de handteekeningen van al de Ministers).

MINISTERIE VAN ARBEID EN SOCIALE VOORZORG

INGEDEELDE INRICHTINGEN

17 Februari 1936. — Koninklijk besluit. — Als gevaarlijk, ongezond of hinderlijk, ingedeelde inrichtingen. — Bereiding en benutting van chloorhoudende oplosmiddelen. — Toevoeging van rubriek.

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

Gelet op het koninklijk besluit dd. 10 Augustus 1933 omtrent de politie over de als gevaarlijk, ongezond of hinderlijk ingedeelde inrichtingen;

Gelet op het koninklijk besluit dd. 15 October 1933 houdende classificatie van de rubrieken vervat in de lijst van bedoelde inrichtingen;

Gelet op het advies van het arbeidsinspectiediensten;

Owegende dat de ervaring op de noodzakelijkheid heeft gewezen meer voorzorgen te nemen waar het gaat om de bereiding en de benutting van chloorhoudende oplosmiddelen; dat bedoelde produkten aanleiding kunnen geven tot ernstige ongemakken vóór de daarbij in 't werk gestelde arbeiders en dat het dus billijk blijkt het gebruik dier vergiften te regelen door ze onmiddellijk te laten beheerschen door de bepalingen van het koninklijk besluit dd. 10 Augustus 1933;

Op de voordracht van Onzen Minister van Arbeid en Sociale Voorzorg,

Wij hebben besloten en Wij besluiten:

Artikel 1. — Benendenstaande rubriek wordt geclassificeerd onder de als gevaarlijk, ongezond of hinderlijk inge-